29/05/2019

Μητρ.Αρκαλοχωρίου: “Ο π. Ηλίας πορεύτηκε πάντοτε με γνώμονα τη φωνή της Χριστοκεντρισμένης συνείδησής του”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου

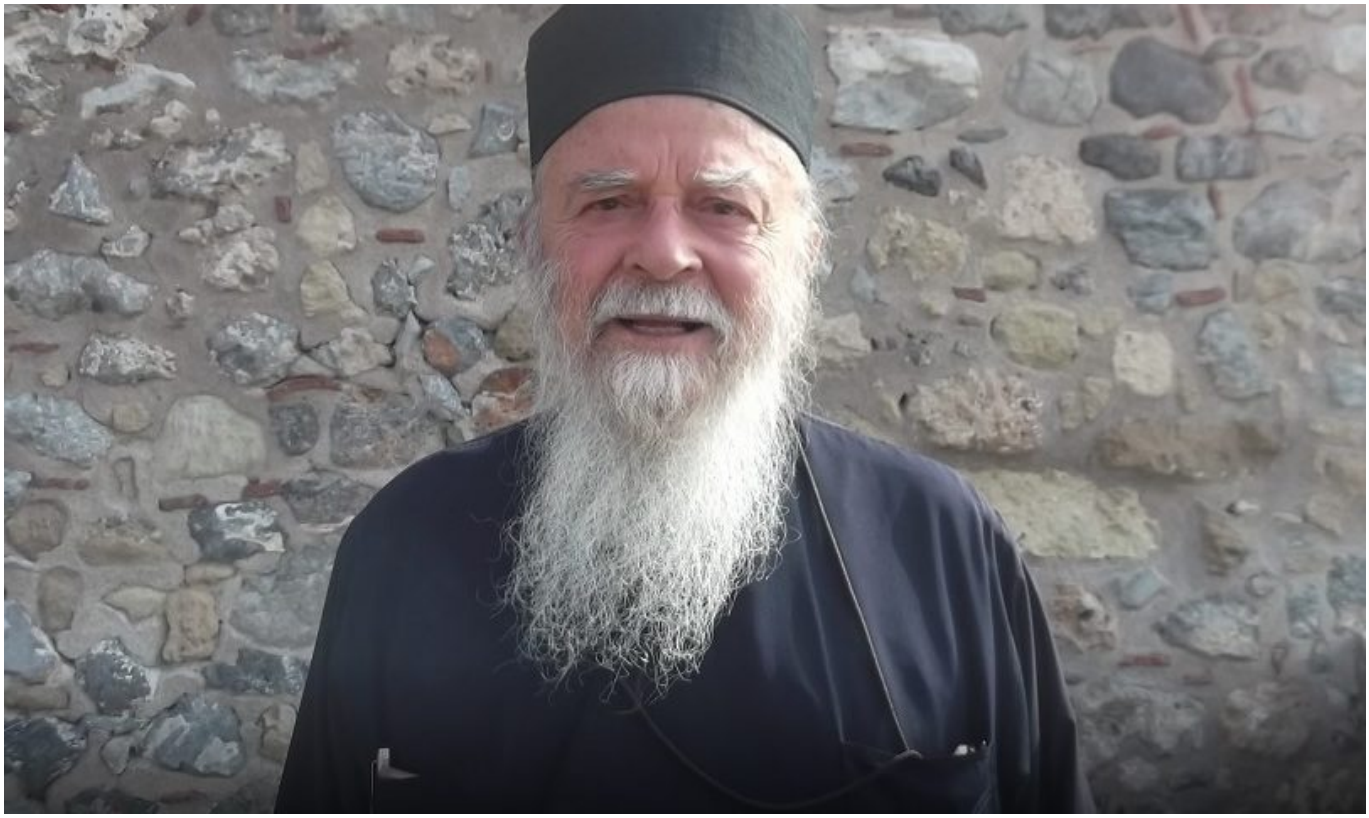

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ.κ Ανδρέα

Εξοδιάσαμε το προηγούμενο Σάββατο λειτουργό του Υψίστου, ο οποίος ηνάλωσε τη ζωή του, το είναι του, την υπόστασή του, την οικογένειά του στη διακονία της Εκκλησίας. Πολλές φορές που τον έβλεπα να βραδιοξημερώνεται στον Άγιο Τίτο, αναρωτιόμουν αν η καρδιά του π. Ηλία χτυπάει περισσότερο για τον Άγιο Τίτο ή για την πρεσβυτέρα του την Καλλιόπη και τα παιδιά του, τον Σπύρο, την Ελένη, το Δημήτρη. Για τον π. Ηλία τα όρια του ισοζυγίου, μεταξύ Αγίου Τίτου και οικογένειας, ήταν δυσδιάκριτα.

Οι σύγχρονοι ειδικοί επιστήμονες θα μας δώσουν πολλές και ποικίλες απαντήσεις γι’ αυτή την αφοσίωση, θα μας κάνουν διάφορες αναλύσεις και βεβαίως δεν θα

ομονοήσουν και μεταξύ τους. Πολύ δε περισσότερο αν τυγχάνουν και άγευστοι του μυστηρίου της Εκκλησίας. Όμως, εμείς οι χριστιανοί απόστολοι του Χριστού στον 21ο αιώνα, συνεχιστές δηλαδή της ποιμαντικής καρποφορίας του Αγίου Τίτου, γνωρίζουμε ότι ο πατήρ Ηλίας υπήρξε στη σύνολη βιωτή του καρπός της χάριτος του Παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος.

Ο Παράκλητος κατηύθυνε τα βήματά του από τη γενέτειρά του τη Σύμη, εδώ στο Ηράκλειο. Παντρεύτηκε την κρητικιά Καλλιόπη, και ο Κρήτης Ευγένιος, με το χάρισμα της εν Χριστώ διάκρισης, έθεσε το λύχνο επί τη λυχνία του Αγίου Τίτου. Τον κατέστησε πρεσβύτερο του πρωτόθρονου Επισκόπου του. Ο π. Ηλίας έθεσε τη χείρα επί το άροτρον. Όργωσε πολύ βαθιά. Έβγαλε ρόζους στα χέρια και ο αγρός καρποφόρησε. Με είχε συγκλονίσει το κουράγιο του, η δύναμή του, το σθένος του. Πνευματικά και βιολογικά ακατάβλητος.

Όταν είδα τον Άγιο Τίτο, στην κυριολεξία ανοιχτό, ξεσκέπαστο τον τρούλο, στη θέα τα θεμέλια με τους μυκηναϊκούς, θα έλεγα ογκόλιθους, αναρωτήθηκα, και μάλιστα όπως συνήθιζα τότε, αυθόρμητα, του είπα: *«Καλά πώς θα τα φτιάξεις; Πώς θα τα φέρεις εις πέρας όλα αυτά;» «Ο Άγιος Τίτος θα τα τακτοποιήσει»*. Απάντηση λακωνική, βεβαία, αυστηρή. Συνέχιζε για δύο χρόνια κανονικά τις λειτουργίες στον πρόναο του Αγίου Τίτου. Εκεί και Χριστούγεννα και Πάσχα. Το έργο ολοκληρώθηκε με επιτυχία απόλυτη. Το μνημείο του ηρακλειώτικου, του καστρινού πολιτισμού, το Γενί τζαμί που μετά το σεισμό ξαναχτίζεται το 1869, στην εποχή των τανζιμάτ – μεταρρυθμίσεων, όχι μόνο μαζί με τον Μητροπολιτικό ναό του Αγίου Μηνά, αλλά και με τον ίδιο αρχιτέκτονα, τον Αθανάσιο Μούση, το τζαμί, που ο Κρήτης Τίτος Ζωγραφίδης το 1925 το κατέστησε Ορθόδοξο ναό, ξαναχτίστηκε από την αρχή, με πρωτομάστορα όμως τον π. Ηλία. Και ας μην είχε ο Άγιος Τίτος ακίνητα να νοικιάζει ή να εκποιεί. Είχε όμως τη λαμπρή μαρτυρία της οικονομικής διαφάνειας και της χρηστής και ανιδιοτελούς διαχείρισης του π. Ηλία και των συνεφημερίων του, π. Πολυχρόνη και π. Εμμανουήλ. Γι΄ αυτό οι Ηρακλειώτες, αλλά και οι φορείς αγκάλιασαν το έργο, ψυχή, καρδιά και υπόσταση του π. Ηλία, που υπήρξε ο δεύτερος κτήτορας του Αγίου Τίτου, όπως από τότε τον αποκαλώ επευλογήθηκε να υποδεχτεί, επί Κρήτης Ευγενίου το 1966, την Τιμία Κάρα του Αποστόλου Τίτου από την Βενετία.

Παράλληλα, εργάζεται ως εφημέριος και θεολόγος καθηγητής, για την πνευματική κατάρτιση των νέων της ενορίας και της πόλης ευρύτερα, με τη δημιουργία του πρώτου ενοριακού πνευματικού κέντρου στο Ηράκλειο. Χιλιάδες νέοι φοιτητές και φοιτήτριες, φοίτησαν στο πνευματικό κέντρο του Αγίου Τίτου, προβληματίστηκαν στις συνάξεις των νέων, όπου, χωρίς ανταγωνιστικούς μικρόψυχους λογισμούς, καλούσε επώνυμους και καταρτισμένους ομιλητές για να εισηγηθούν και να

διαλεχθούν με τη νέα γενιά. Διαμόρφωσε συνειδήσεις με επισκέψεις σε μοναστήρια, με λατρευτικές συνάξεις, αλλά και με συναντήσεις, όπου εξεφράζονταν οι αιώνιοι προβληματισμοί και ανησυχίες, που πάντοτε απασχολούν τους νέους, φοιτητές και μαθητές, τους οποίους συνόδευε σε εκδρομές στο Άγιον Όρος, όπου γνώρισαν τον Γέροντα Βασίλειο της Μονής Ιβήρων, άλλους αγιορείτες πατέρες, αλλά και τον μετέπειτα αγιοκαταταγέντα Άγιο Παΐσιο.

Ξεδιψούσαν και αναπαύονταν, νέοι και νέες, στο πετραχήλι, στις λειτουργίες, στους καθημερινούς όρθρους και εσπερινούς, που επιτελούσε ο π. Ηλίας και οι συνεφημέριοί του στον Άγιο Τίτο. Ο πολιτισμός, όρος που κυριαρχεί από τις αρχές του αιώνα μας, έχει συνέχεια, επειδή κάποιοι πρωτοπορούν με το μόχθο τους, το πολύ μεράκι, τον ιδρώτα και τις θυσίες, για να διαφυλάξουν, να διαμορφώσουν, να ζυμώσουν και να επαυξήσουν τον πολιτισμό και να τον παραδώσουν στην επερχόμενη γενιά που θα τους εξοδιάσει. Ο ιδρώτας και οι θυσίες του π. Ηλία υπήρξαν δυσεύρετος οβολός στον πολιτισμό της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Στον πολιτισμό του ελληνισμού, του γένους μας, της ρωμιοσύνης, στην πνευματική παρακαταθήκη του Ορθόδοξου πολιτισμού που ξεκίνησε στην Κρήτη, όταν ο Απόστολος Παύλος χειροτόνησε και κατέστησε τον Τίτο πρώτο Επίσκοπο της μεγαλονήσου. Στο σπουδαίο αυτό κεφάλαιο της πολιτιστικής μας συνέχειας υπήρξε πολύ μεγάλη η προσφορά του π. Ηλία. Υπήρξε μεγίστη.

Με το χαμόγελό του, την απροϋπόθετη αγάπη του, την καλοσύνη του, την φιλοκαλική διάθεσή του, την συγχωρητικότητα και μακροθυμία του, οικοδόμησε υποστάσεις στους ενορίτες του και ευρύτερα στους Ηρακλειώτες νέους, νέες και ενήλικες.

Τελευταίο δημιούργημά του είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος στη Ρογδιά, με τα γύρω οικοδομήματα, για την ποιμαντική μέριμνα νέων ζευγαριών.

Ο π. Ηλίας πορεύτηκε πάντοτε με γνώμονα τη φωνή της Χριστοκεντρισμένης συνείδησής του, πράττοντας το εν Χριστώ καλό και αγαθό στην επίγεια πορεία του και γι΄ αυτό στον ουράνιο αόρατο κόσμο, η ψυχή του θα καταυγάζεται από το απρόσιτο φως του Τριαδικού Θεού, με το οποίο από αυτό τον κόσμο, φώτιζε τις καρδιές των ανθρώπων και των νέων, για να λαμποκοπά στα μάτια τους ανεπιτήδευτη καθαρότητα.

Το Ηράκλειο εξοδίασε λευίτη, καλοπροαίρετο και καλοδιάθετο, με πίστη, ευγένεια και ταπείνωση. Αφιλοχρήματο και ανεξίκακο λευίτη της εν Χριστώ και Πνεύματι Αγίω, αγάπης και ειρήνης.

Τον ευχαριστούμε για όλα. Εκζητούμε όλοι τις ευχές του με πρώτους την

Πρεσβυτέρα του Καλλιόπη, τον σταθερό και σοφό βραχίονά του, τα παιδιά και τα εγγόνια του. Οι ευχές και οι προσευχές του θα μας συνοδεύουν από το υπερουράνιο θυσιαστήριο του Τριαδικού φωτός της αιωνιότητας.